

Sinterklaas in een regenpak

Kolletje staat met Waffie in haar armen voor het raam en kijkt naar buiten. Het regent hard en de takken van de bomen zwiepen in de wind. Ze heeft net een paar sinterklaasliedjes gezongen en haar schoen gezet, maar ze vraagt zich af of Sinterklaas wel zal komen.

‘Mama, Sinterklaas gaat toch niet echt over het dak rijden, hè?’

‘Poeh, dat weet ik niet, Kol. Bij ons in elk geval niet, want ons huis staat vrij, maar in de stad waar de huizen tegen elkaar aan staan wel, denk ik. Dan springt Amerigo van dak tot dak.’

‘Glijdt-ie nooit uit?’

‘Welnee, hij doet het al zo lang. Hij weet precies hoe het moet.’

De regen klettert tegen de ramen. Het wordt buiten al donker en er komen mensen van hun werk. Kollectje ziet de vader van Dirk thuis-komen op zijn fiets. Hij heeft een regenpak aan. Ook oppas Fleur fietst langs. Kollectje zwaait naar haar, maar Fleur zwaait niet terug.

Fleur zwaait niet terug.

Ze kan niets zien, want ze heeft ook een regenpak aan met een capuchon die strak om haar hoofd zit.

‘Mama, Sinterklaas heeft zeker ook een regenpak aan met dit weer?’

‘O, dat zou best kunnen.’

‘Een rode, natuurlijk,’ fantaseert Kollectje.

‘En een waterdichte puntmuts.’

‘Je bedoelt de mijter, zeker?’

'Ja, die. En de Pieten, hebben die een regenpak aan?'

Mama zet een pan met macaroni op het fornuis.

'De Pieten kunnen wel tegen een beetje regen, hoor.'

'Worden ze niet ziek zonder pak?' vraagt Kolletje ongerust.

'Ze zijn heel stoer.'

Kolletje knikt. 'Maar ik mag nooit zonder regenjas of laarsjes in de regen lopen, omdat ik dan ziek word.'

Mama zegt even niets en als Kolletje de keuken in loopt, ziet ze dat ze tranen in haar ogen heeft.

'Mama, wat is er?'

Mama slikte even. 'Niets, hoor, Kol. Ik snijd uien en daar krijg je tranen van.'

'Uien zijn verdrietgroenten,' vindt Kolletje. 'Ga ik er ook van huilen?'

Mama trekt een stoel bij het aanrecht. 'Ga maar even met je hoofd boven de gesneden uien hangen.'

Ja, nu merkt Kolletje het ook. Het doet zelfs een beetje pijn aan haar ogen. De tranen komen vanzelf.

'Joehoe, ik ben er!' Het is papa die thuiskomt. Hij is met de auto gekomen en hij is helemaal droog.

'Hé, wat is hier aan de hand?'

'We huilen,' zegt Kolletje. 'Omdat het slecht weer is en Sinterklaas in een regenpak het dak op moet.'

Papa tilt Kolletje van de stoel en kust haar tranen weg.

‘Ze maakt maar een grapje, hoor, Hans,’ zegt mama. ‘Papa, denk jij ook dat Sinterklaas zal komen om wat in mijn schoen te doen?’

‘Natuurlijk komt hij,’ zegt papa, ‘en hij heeft vast een rood regenpak aan met zo’n kapje over zijn mijter.

En de Pieten hebben regenpakken aan met blauwe broeken, gele jasjes en oranje mutsjes.’

‘Dus toch regenpakken voor de Pieten,’ zegt Kolletje opgelucht.

‘Gaan jullie nog maar een paar liedjes zingen tot het eten klaar is,’ zegt mama, terwijl ze de gesneden uien in de koekenpan schuift.

‘Dan beginnen we met “Hoor de wind waait door de bomen”,’ zegt papa.

‘Waar kunnen Sinterklaas en Piet ons het beste horen?’ vraagt Kolletje.

Papa wijst. ‘Bij de achterdeur.’ Hij pakt een stoel en neemt Kolletje op schoot.

*Hoor de wind waait door de bomen.
Hier in huis zelfs waait de wind.
Zou de goede Sint nog komen,
nu hij ’t weer zo lelijk vindt.
Nu hij ’t weer zo lelijk vindt.*

*Ja, hij rijdt in donk’re nachten
op zijn paardje, o zo snel.
Als hij wist hoezeer wij wachten,
ja gewis, dan kwam hij wel.
Ja gewis, dan kwam hij wel!*

‘Papa, hoe laat komt Sinterklaas vannacht?’
‘Heel laat, als alle kindjes slapen en de grote mensen ook.’
‘Natuurlijk, want de Sint is al héél oud, dus mag hij ook tot héél laat opblijven,’ vindt Kolletje.

Vlak voordat Kolletje gaat slapen – ze heeft haar toversokken nog aan – knijpt ze haar ogen stijf dicht, denkt aan Sinterklaas en Piet die veilig door het slechte weer rijden en zegt: ‘**Katharina Orselia Laetitia.**’

De volgende morgen is het nog donker als Kolletje beneden naar haar schoen gaat kijken. Er zit een zakje met chocoladegeld in en een briefje. Kolletje gaat snel weer naar boven en springt tussen haar slapende papa en mama in. ‘Papa, mama, een briefje van Sinterklaas.’

Mama leest hem met slaperige stem voor:

‘Jeetje, wat gaaf, zeg,’ zegt Kolletje en ze steekt vlug een chocolademunt in haar mond.